

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Рев 3527/2020
07.10.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Јелене Боровац, Драгане Маринковић, Татјане Миљуш и Татјане Матковић Стефановић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Милош Васић, адвокат из ..., против тужене Националне службе за запошљавање Београд, Филијала Прокупље, ради уплате доприноса, одлучујући о ревизији тужиоца, изјављеној против пресуде Вишег суда у Прокупљу Гж 1630/19 од 05.12.2019. године, на седници одржаној 07.10.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Прокупљу Гж 1630/19 од 05.12.2019. године, у делу одлуке о трошковима поступка, као о изузетно дозвољеној.

ПРЕИНАЧУЈУ СЕ пресуда Вишег суда у Прокупљу Гж 1630/19 од 05.12.2019. године и пресуда Основног суда у Прокупљу П 1681/17 од 04.07.2018. године, у делу одлуке о трошковима поступка тако што се **ОБАВЕЗУЈЕ** тужена Национална служба за запошљавање Београд, Филијала Прокупље да тужиоцу АА из ..., накнади трошкове првостепеног поступка у износу од 21.000,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате и трошкове другостепеног поступка у износу 12.000,00 динара, све у року од 15 дана, од дана пријема одлуке док се део захтева за исплату законске затезне камате на досуђени износ трошкова првостепеног поступка од правноснажности до извршности пресуде **ОДБИЈА** као неоснован.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужена да тужиоцу накнади трошкове ревизијског поступка у износу од 12.000,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема одлуке.

Образложење

Пресудом Основног суда у Прокупљу П 1681/17 од 04.07.2018. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца и обавезана тужена да у корист тужиоца уплати доприносе за пензијско и инвалидско осигурање надлежном фонду ПИО на име разлике мање исплаћене новчане накнаде за период од 01.06.2015. године до 31.07.2015. године и то на новчане износе (ближе наведене у изреци) по стопи која буде важила на дан уплате. Ставом другим изреке, одбачена је тужба у делу којим је тражено да се обавезе тужена да за тужиоца попуни М8 образац о извршеној уплати и да исти преда надлежној Филијали Фонда ПИО у Прокупљу. Ставом трећим изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Пресудом Вишег суда у Прокупљу Гж 1630/19 од 05.12.2019. године, одбијене су као неосноване жалбе парничних странака и потврђена првостепена пресуда у ставовима првом и трећем изреке.

Против решења о трошковима поступка садржаног у првостепеној пресуди, које је потврђено другостепеном пресудом, тужилац је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучује у смислу члана 404. ЗПП, ради уједначавања судске праксе.

По оцени Врховног касационог суда испуњени су услови за одлучивање о ревизији тужиоца као изузетно дозвољеној у смислу члана 404. ЗПП („Службени гласник РС“ број 72/11... 87/18), због разматрања правног питања и уједначавања судске праксе у вези права на накнаду трошкова поступка. Из наведених разлога одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући побито решење о трошковима поступка у смислу члана 408. у вези члана 420. ЗПП, Врховни касациони суд је утврдио да је ревизија тужиоца основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. става 2. тачке 2. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“ 72/11...87/18), на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Првостепеном пресудом усвојен је тужбени захтев у целини и тужена је обавезана да у корист тужиоца изврши уплату тражених доприноса за пензијско и инвалидско осигурање надлежном фонду ПИО. Одлуку да свака странка сноси своје трошкове поступка, првостепени суд је донео руководећи се разлозима правичности, сматрајући да је тужилац могао у ранијем поступку у којем је остварио новчану накнаду да потражује и доприносе, па иако је тужбени захтев за уплату доприноса основан, направљени су непотребни издаци који превазилазе висину тужбеног захтева. Другостепени суд је одбио жалбу тужиоца и потврдио одлуку о трошковима поступка, прихватајући као правилне разлоге првостепеног суда.

По оцени Врховног касационог суда основано се ревизијом тужиоца указује на погрешну примену материјалног права у делу нижестепених одлука којима је одлучено да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Одредбом члана 153. става 1. ЗПП прописано је да је странка која у целини изгуби парницу дужна да противној странци накнади трошкове, а чланом 154. ставом 1. ЗПП да ће суд приликом одлучивања који ће се трошкови накнадити странци узети у обзир само оне трошкове који су били потребни ради вођења парнице.

Имајући у виду садржину цитираних законских одредаба, као и исход ове парнице, не може се прихватити закључак нижестепених судова да трошкови овог поступка нису били потребни. Приликом одлучивања о трошковима парничног поступка, осим у споровима из области породичних односа, суд не води рачуна о разлозима правичности, а такође висина тужбеног захтева ни једном законском одредбом није прописана као основ за недосуђивање трошкова парничног поступка у ситуацији када је странка успела у спору.

Сходно наведеном, Врховни касациони суд је преиначио првостепену и другостепену одлуку у делу о трошковима поступка тако што је обавезао тужену да тужиоцу на име накнаде трошкова првостепеног поступка исплати износ од 21.000,00 динара. Наведени износ обухвата награду пуномоћнику за састав тужбе у износу од 6.000,00 динара и награду пуномоћнику за заступање на два одржана рочишта (02.11.2017. године, 04.07.2018. године) у износима од по 7.500,00 динара. На износ накнаде трошкова првостепеног поступка тужиоцу је досуђена законска затезна камата од извршности пресуде до исплате, а одбијен је део захтева од правноснажности до извршности пресуде, јер тужена долази у доцњу тек када одлука о трошковима парничног поступка постане правноснажна и када протекне рок за њено добровољно испуњење. Дакле, долазак тужене у доцњу се у оваквој ситуацији подудара са тренутком када одлука суда којом је обавезана да тужиоцу накнади парничне трошкове постане извршна, што даје право тужиоцу да од тужене потражује и затезну камату почев од извршности пресуде, у складу са одредбом члана 277. става 1. ЗОО. Тужена је обавезана да тужиоцу накнади трошкове другостепеног поступка у износу од 12.000,00 динара који се односи на награду пуномоћнику за састав жалбе.

Како је тужилац успео у поступку по ревизији, овај суд је применом члана 165. става 2. у вези чланова 153. и 154. ЗПП обавезао тужену да тужиоцу накнади трошкове ревизијског поступка у износу од 12.000,00 динара који се односи на награду пуномоћнику за састав ревизије.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је, на основу члана 416. става 1. у вези члана 420. ЗПП, одлучио као у изреци.

Председник већа - судија
Звездана Лутовац, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић